

ГЕОРГИ К. КИРИЛОВ
ЧОВЕКЪТ ОТ ВЕНЕРА

chitanka.info

И ето че се приближавахме до Венера.

Виждахме я през илюминаторите обвита в бели облаци и от нашата височина приличаше на огромна снежна топка, запокитена от някого в безкрайните пространства на вселената. Капитан Мартин включи всевизора — на малкия екран заваля дъжд.

— Така и очаквах — каза той, облягайки се в креслото.

Дъждът на екрана поваля две-три минути, докато Славчо не превъртя ключа на апарата. Сега вместо дъждовни струи се появиха пурпурни цветове, преливаха се в различни оттенъци, придружени от нежна музика. Желязното човече Кибернетко се настани до нас да послуша.

— А когато тръгнахме от Земята, там падаше такъв пухкав сняг — замечтано рече Славчо, седнал отново до илюминатора. Венера се стремеше към нас осезаемо, още няколко земни часа и щяхме да се установим на Източния космодрум.

Капитан Мартин запали лулата си, смукна дълбоко дим и не го издуха, както правеше друг път.

Кибернетко го погледна:

— Няма ли да ни унищожат тамошните жители?

— Ти най-малко трябваше да се страхуваш, нали си от желязо — укори го Славчо. Но и в неговия глас трептеше нотка на безпокойство. За да я прикрие, той попита. — Не е ли време да включваме спирачните системи, другарю капитан?

Капитан Мартин погледна часовника си, хвърли поглед и върху множеството лампички, които като очи блещукаха от командното табло.

— Рано е — каза той. — Достигнем ли необходимото разстояние, лампите ще светнат червено и сами ще задействуват механизмите за убиване на скоростта.

— Значи дори и космонавтът да е заспал? — зачуди се Славчо.

Екранът ни показва, че дъждовете продължават да ваят на Венера.

— Когато идвах първия път, случи се същото време — рече капитан Мартин. — На проливни дъждове.

— И пак ли на Източния космодрум кацнахте?

— Да! Там се приемат космическите кораби, които идват от Земята и от Марс — обясни капитан Мартин. — На Западния

космодрум пристигат корабите от останалите планети на слънчевата система.

— А ти ходил ли си до Западния космодрум? — попита Славчо.
— Какво представляват космическите кораби от Юпитер или Сатурн?

— Първия път останах само три часа на Венера — отвърна капитан Мартин, смучейки от лулата си. — Но сега ще разполагаме с достатъчно време да обиколим по-голяма част от планетата. В един град живее мой познат, той има ракетен автомобил.

— С него ли ще пътуваме? Няма ли някъде да ни блъснат!

Няколко лампички светнаха, чу се изстрел като от пистолет. Славчо и Кибернетко се поуплашиха; а ние с капитан Мартин се усмигнахме спокойни:

— Готово!

— Какво готово? — задъхан рече Славчо.

— След петнадесет минути ще стъпиш на Венера.

Момчето, макар толкова дълги дни да бе се подготвяло за своята първа среща с непознатата планета, пребледня от вълнение. Устните му изпръгнаха и то прокара език по тях.

— Филипе — нареди ми капитан Мартин, — следи апарата за омекотяване на удара.

А сам той се надвеси над командното табло.

Навлязохме в плътните облаци, те ни обгърнаха отвсякъде, но само след секунда се освободихме от бялата им преграда. И аз, и Славчо, и Кибернетко ахнахме — кабината на кораба се изпълни с червена светлина.

Капитан Мартин, макар напрегнато да работеше, не можа да се сдържи и да не се усмихне:

— Нарочно не ви предупредих.

— Аз знаех и въпреки това... — рекох засрамено.

Славчо и Кибернетко не се отделяха от илюминатора.

— Возил съм се над земята със самолет — въодушеви се момчето след първото смущение — и тя изглежда зелена. А ето — Венера била червена: червена трева, червени дървета...

— Внимание! — заповяда капитан Мартин.

Огромната червена площ на Източния космодрум бавно се приближаваше, нашият кораб увисна няколко секунди неподвижно над нея, после се долепи леко. Капитанът и аз изключихме двигателите.

Навън дъждът продължаваше да се излива на гъсти потоци. През струите му видяхме да се приближават по пистата двама стройни мъже със сребристи метални костюми и с островръхи шапки, наподобяващи шлемове на древни войници.

— Това жители на Венера ли са? — попита шепнешком Славчо.

— Идват да ни посрещнат — успокои го капитан Мартин. — Пригответе се.

Той отвори люка и пръв се показа. Нашите посрещачи дадоха на всеки по една шапка като своята.

— Вместо чадъри — обясни ни капитанът. — Поставят ли се на главата, излъчват лъчи, които отклоняват дъждовните капки.

Славчо вървеше до мене и се чудеше на червените дървета, на червената трева, на постройките от червено стъкло. Ако не бе този червен цвят, всичко тук да е както на Земята.

Тогава единият от посрещачите ни, уловил мислите му, се обърна към нас и се усмихна приветливо:

— Не бива да се учудваме! Нали някога всички планети на слънчевата система са представлявали една огромна маса. Но ето, по природните закони тя се е разпаднала, образували са се нашите планети-сестри. И по тях живеем ние, хората: от Земята, от Венера, от Марс, от Сатурн, от Юпитер; живеем ние, хората-братя. И за друго ли създадохме тези мощни космически кораби, ако не от инстинкта да се свържем помежду си и да не бъдем повече самотни във вселената!

А беше толкова красив — този човек от Венера: с пурпурни очи, със сребърни дрехи и златен шлем! Че ние му завидяхме!

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 88/1968 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.